

ΡΩΜΙΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον κι' είκοστών ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα'στην κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἑνῆκαόσα δέκα
κι' ἔλα τὰ σαθρὰ πελῆκα.

Ὁκτώβρη τρίτῃ κι' εἰκοσθῇ,
ἄνδρες γὰρ κάλλη σεβαστοί.

Σαράντα δύο χίλια κι' ἑκατό,
καὶ τῶν κομμάτων κῶλοπ δυνατό.

Ὁ Ρωμιός, ἐπιστοαμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μὲνει πάλιν τὴν ὁδὸν,
μόνο πῶγες παραπάνω, αὐτῶν πενηνταοκτώ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπῆτιζα καὶ μ' ὄριζοντ' ἀνικτό.

Ἔῃ τρεῖς τῶν πρωτοκόλλων
ζήτημα καὶ σκέψεις ὁλων.

Περικλέτο δυστυχῆ,
ποῖας φρίκης ἐποχῇ
καὶ κομμάτων ἀποχῇ.

Ἄνδρες παλαιοὶ συνήλων κι' ἐμελέτησαν καινὰ
κι' ὑπεσχέθησαν φατριὰι πῶς θὰ πάρουν τὰ θουνά.
Παντοδυναμί φατριὰι, ποδοχουν χάσει τὰ νερά των,
ἐπροσκάλεσαν τοὺς φίλους νὰ προσβάσουν ἐκ περὰ των,

ἐπεὶ δὴ παρανομία
κατεφάνη φανερά,
καὶ μυκᾶται τρικυμία
κατὰ πάντων τρομερά.

Καὶ προσέτρεξαν με ζῆλον
τὰ στρατεύματα τῶν φίλων,
καὶ μὲ μάτθα θακροσμένα
καὶ με συντραπὴν φυγῆς
ὑπογράφουν τὰ καυμένα
ὡς πρωτόκολλ' ἀποχῆς.

Ποῖος κλύδων ἐμυκάτο...
τοσιγκάδες ζηλευτοὶ
ρίχνουνε τῆς γαλλτοῦς κάτω,
κι' ἡ θυσία των αὐτῇ

ἔάνει καὶ Λαὸ καὶ Στέμμα νὰ τὴν βλέπουσι κατηφῆς
κι' ἀντέτραν νὰ τὴν κρίνουν καθεμὲς περιγραφῆς.

Τοσιγκάδες δοξαζόμενοι, ποὺ τοὺς χ' ἄλασαν τὰ χάδια,
ἀποχὴν συναλαλέξουν,
ἀποχὴν μ' αὐτοὺς βελδέξουν
καὶ τὰ δόλια τὰ κοπάδια.

Ὁ ταλαίπωρος Ἕλλάς!..
Περικλέτο, μὴ γελῆς,
μὰ κι' ἐν οὐ πικαιτοῖς μὴν παῖς ἦς.

Νέων θρήνων λαχῇ,
καὶ κομμάτων ἀποχῇ
ἀπὸ κοίτης καὶ τραπέζης.

Ἄπὸ τόσα μεγαλεῖα
σήμερ' ἀποχῇ τελεία.
Ἄποχῇ κι' ἀπὸ κορδόνι
κι' ὀλοπράσανους ἑλγῆς,
κι' ἀπὸ λόγουσι οἱ μπαλιόνοι,
ὅπου φρούσκωναν κοιλίας
καὶ τῆς ἔκαναν μπαλιόνας.

Ἄποχῇ κι' ἀπὸ τῆς κάλπαις κι' ἀπὸ τῆς περιδείας
καὶ τῆς ἑλλαις ἀηθῆς,
ἀποχῇ κι' ἀπὸ νταούλια κι' ἦγουσι πίτσις ἀσβαράρους,
κι' ἀπὸ σάραις κι' ἀπὸ μάραις,
ἀποχῇ κι' ἀπὸ κοιμητάρους,
ἀποχῇ κι' ἀπὸ κοιμητάρους,
κι' ἀπὸ τοὺς βαπτισιμοῦς
κι' ὄλους τοὺς σαχλωρωμοῦς.

Ἄφηνάδες και κοπέλα
Ξερνίζουν ἀποχή...
τρόμος, φρίκη, μὰ και γέλοια...
χὰ χὰ και χι χι χι.

Κάτῳ κρίνεται κ' αὐτὸ
τῶν κομμάτων δυνατὸ.
Θὰ τελειώσῃ τραγικά;
θὰ τελειώσῃ κωμικά;

Θὰ γενήσῃ δράματα,
μαύρη σφοδρέλεια,
θὰ μὰς φέρῃ κλάσματα;
θὰ μὰς φέρῃ γέλοια;

Ἐπανόστασις τριῶν
και μεγάλων φατριῶν
ποῦς ἔμπορὶ νὰ πῆ θρὶ χάχα,
σὰν τί τέλος θῆχῃ τάχα.

Ἐπαναστατεῖ λαός, ἐπαναστατεῖ και θρόνος,
κ' ἔναντιόν των, κεφάλια,
ἐπαναστατούν συγχρόνως
τρία κόμματα μεγάλα.

Ἀποχὴν διασαλπίζουν
μ' ἕνα τόνον ἠχηρὸν,
και τὸ κράτος ἀπελπίζουν
και γὰ μέλλον και παρόν.

Ἄν και μὰ κηρόξῃ μόνον
παντοδύναμος φατρία
ἀποχὴν ἐκ τῶν ἀγώνων,
δὲν ὑπάρχει σωτηρία.

Γιὰ φαντάσου πιά, καυμένα,
σὰν ἀπέχουε κ' ἡ τρεῖς...
σίγουρα και νότα μπίνε
παίε πλέον ἢ πατρίς.

Τότε, κλήμων Ρωμηοσύνη,
σάκκον φόρεσε και θρήνη,
τότε τράβα τὰ μαλλιά σου,
τότε πήγαινε καλλιά σου

Ἐπιτῶν πραξικοπημάτων!..
ἀποχὴ τριῶν κομμάτων
ἠχηρὸς σαλπίζομένη
κάτω βέβαια σημαίνει.

Μὴ κανεῖς γι' αὐτὴν γελᾶ...
τούτῃ σήμερὰ χαλὰ
θρόνων και λαῶν τσερέλια,
και δὲν εἶναι καίτε γέλα,
Περικλέτο μωγοχάστῃ,
ἐπανόστασις τριαύτῃ.

Ἐπανόστασις νέα βροντῆ
κ' ἕνας κ' ἄλλος ἐμβρόντητος τρέχει...
τὸν ῥωτοῦνε: ποῦ πᾶς; κ' ἀπαντᾷ:
νὸν ἀπέχῃ κ' ἀπέχεις κ' ἀπέχει.

Φρικτῆ τῶν συγχρόνων ἢ πλάσας,
κ' ἀπὸ γῆς, οὐρανοῦ και θαλάσσης
ἀπηχεῖ μὰ φωνὴ Σπαντορεία:
ἀποχὴ μὲ πρωτόκολλα τρία.

Κι' ἡ πατρίς περπατοῦσε μονάχῃ
μὲ τριῶν πρωτοκόλλων ἰσθῆτα,
ποῦ τῆς τάχαν κολλῆσαι ὅτῃ ράχῃ
τρεῖς γυατροὶ τῆς ὄψις εἶδος τοῦράτα.

Ἀποκάλυψις γοιφώδης, σκοτεινῆ, μυστηριώδης.

Π. — Μὰ κ' ἐγὼ, βρὶ Φασουλή μου, δὲν εἶδα πὸς και πὸς
εἶδα ἔμπρὸς μου μίαν νέαν Ἀποκάλυψιν μεγάλην.
Ἡρακλῆς ροπαλοφόροι
και Στεμμάτων βαρδιατῆροι
ἔρχονταν τὰ ρεπαλά των τὰ παλώρια μὲ κρότο
κ' ἔφοροῦσαν κἀν σκούφους κόνικινους σὰν τὸ καρότο.

Κ' εἶδα τότε μέσα ὅτ' ἄλλα
σὰν τὸν Ἰακὸβ μὲ σκάλα,
ποῦ φθανε ὅτῃς Ἐξουσία τῆς χρουστῆ τοῦς γαλανοῦς
και γελώντας οὐρανοῦς.

Κ' ἀνεκοκατεβαῖνε τὴν σκάλα τῆς Ἀρχῆς
ἀγγελοὶ μελανέιμονες, ἀγγελοὶ πεπτωκότες,
κ' ἀνὰ ρομφαίας ῥούκτιναν πρωτόκολλ' ἀποχῆς,
ποῦ ἔμπρὸς των Ἰάριων πολλοὶ σὰν τῆς βρεγγίνας κούτα.

Κ' ἴδου χορὸς ἀγγέλων
ἔβρῃνε πεπτωκότων
κάθε παρόν και μέλλον
και σάλους καθεστοτάτων.

Κ' ἔλεγαν δουλευταί:
κακὴ μὰς ἔθῃκε μίτρα,
λ' ἀμὲρ κ' πὸς τὴ,
ἀντίο Λεονώρα.

Ἄκουσα κ' ἀγγελουδία
κομμάτων τρυφερά
νὰ φάλουε τραγούδια
πολὺ λυπητέρᾳ.

Σκόντο κὼλ σάγκουε μίο,
ὅτῃν πόρτα σου, Ταμείο,
δὲν θὰ μὰς ἐλεπήσ' τῶρα...
ἀντίο Λεονώρα.

Παῖε πλέον ἢ μελέτη
κ' ὁ καιρὸς τῆς προσουχῆς...
χαίρετα τὸ Ντοῦλεῦ
μὲ πρωτόκολλ' ἀποχῆς.

Ἔνοι μπηταν ὅτῃ μαντρί
και τὴν πᾶθαμε χοντρή.
Ἔνος μπημα μὲ γοαλιὰ
και μὰς ἐπεταξε δουλειὰ.
Λύκος μπημα νὰ ξεκάνῃ
κάθε στρουγγα, κάθε στάνῃ.

Τί καιμὸ καθένας τῆχει!..
φηγοφόρους ἐλευθέρους
ἔνοι στόμα κατῆχει.

Μπόγιας ἔρχεται μ' ἀποχὴ
γιὰ νὰ κἀνῃ τοῦς Κερδέρους
νὰ φωνάξουν ἀποχῆ.